

GÜLTEN DAYIOĞLU

ECE ile YÜCE

Ablalar Yaramazlık Yapar mı?
Ece Yüce'yle Nasıl Baş Edecek?
Ece'nin Çorapları Çok Gülmüş
Yüce Nasıl Kanatlandı?

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ablalar Yaramazlık Yapar mı?

Size bir müjdem var. Ece okumayı söktü. Öğretmen, göğsüne kırmızı kurdele taktı. Ece sevinçten uçuyor. Kitapları henüz su gibi okuyamıyor. Ama, -kek kük- ederek her şeyi söküyor. Her kitabı su gibi okuyabilmesi için çok çalışması gerek. Her gün bol bol kitap okumak zorunda. Bunu öğretmeni de söylemiş.

Ona okuma armağanı olarak ne verdim, biliyor musunuz? Söylemezsen nereden bilelim, diyeceksiniz. Hani geçen yıl, bir dizi öykü yazmıştım ya! O sırada Ece de bana yardım etmişti.

Kimi öyküleri çok beğenmişti. Kimilerinin bazı yerlerini değiştirmemi istemişti.

O öyküler bir güzel resimlendi. Sonra basılıp kitap oldu. İşte o kitapları satın aldım. Her birini, “Ece kızıma sevgilerimle” diye imzaladım. Sonra Ece’ye armağan ettim. Öyle bir şaşırdı, öyle bir sevindi ki!.. Kelebek gibi gelip kucağıma atıldı. Yanaklarımı öptü, öptü... Daha sonra kitapları okumaya girişti. Çok geçmeden kendi serüvenlerini tanıdı.

“Yazar Teyzeciğim, bu öyküdeki uyukucu kız ben değil miyim?”

“Evet” dedim. “Bu kitaplarda daha başka serüvenlerin de yazılı. Hepsini oku da gör.”

Ece kuşkuyla yüzüme baktı. “Yazar Teyzeciğim, yoksa yaramazlıklarımı da yazdın mı?”

“Elbette yazdım. Geçen yıl evde yalnızken epey yaramazlık yaptın. Kimi

gün, sakız gibi telefona yapıştın. Saatlerce arkadaşlarınla konuştun. Kimi gün, annen baban uyuyunca gizlice televizyona baktın. Hem de gece yarılara dek oturdun.”

“Evet, bunu hatırladım. Ertesi gün okulda uyuyakalmıştım. Ama ben o zaman çocuktum.”

Gülmeye başladım. “Şimdi de çocuksun, yavrucuğum. Ama biraz büyük çocuksun. Geçen yıl anaokulundaydın. Bu yıl okuryazar bir kız oldun. Üstelik Yüce’nin ablasısın. Ablalar yaramazlık yapmamaya özen göstermeli. Yoksa kardeşin de senin yaptıklarını yapar. Sen iyi abla ol ki, Yüce de iyi kardeş olsun.”

Ece'nin yine bilgiçliği tuttu. “Bunu biliyorum, Yazar Teyzeciğim. Kardeşime kötü örnek olmamaya çalışıyorum” diyerek yeni kitaplarını okumaya girişti.

Ece gerçekten kardeşine iyi örnek olmaya çalışıyor. Ama Yüce henüz bunu anlamıyor. Zaman zaman ablasını üzüyor. Ama yine de Yüce'ye kızamıyorum. Çünkü o henüz bebek. Akli her şeye ermiyor. Zararlı işleri hep bu yüzden yapıyor.

Sabahleyin, iki kardeş kapı önünde kapıştı. Annesi Yüce'yi kucaklamış, anneaneye götürüyor. Ece de önlüğünü giymiş. Çantasını hazırlamış. Okul taşıtının gelmesini bekliyor. Her sabah iki kardeş kapı önünde öpüşüp vedalaşıyor. O sabah yi-

ne kucaklaşmışlar. Yüce o sırada ablasının göğsündeki kurdeleyi yakalamış. Çekiştirmeye başlamış.

Ece, “Kurdelemi bırak” diye bağıyor. Yüce dinlemiyor. Var gücüyle fiyongu çekiyor.

Anneleri araya girinceye dek kurdele çözülmüş. Üstelik buruş buruş olmuş. Kapıyı açtığımda Ece hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Annesi de çok üzgündü. İşe geç kalmamak için fırlayıp gitti. Ben de Ece’nin okuma kurdelesini bağladım. Gözyaşlarını sildim. Yanaklarını öptüm.

“Yüce’ye kızma. O daha bebek. Ne yaptığını bilmiyor. Birkaç yıl sonra yaptıklarını ona anlatacağız. Kim bilir nasıl üzülecek! Sen geçen yıl yaptığın yaramazlıklardan nasıl utanıyorsun. Yüce de öyle yapacak. Onu sev ve yaptıklarına darılmamaya çalış. Kardeşine yapmaması gereken şeyleri öğret” dedim.

Ece somurtarak omuz silkti. “Sen hep benim yaramazlıklarımı kitaplara yazıyorsun. Bundan sonra Yüce’nin yaramazlıklarını da yaz. Olmaz mı?”

“Hiç durur muyum?” dedim. “Yeni yazdığım öykülerde hep Yüce’nin yaramazlıklarından söz ediyorum.”

Ece bir sevindi ki!.. Anlaşılan, kurdele yüzünden ona çok kızmıştı. Bu kez onu kolay bağışlamayacaktı.

Böyle düşündüm. Ama meğer ne denli yanılmışım!

Ece o gün, okuldan sevinç içinde döndü. Yazılı sınavdan pekiyi almış. Önce müjdeyi bana verdi. Sonra ana babasıyla kardeşini sabırsızlıkla beklemeye başladı. Yüce eve dönünce onu kucaklayıp havalara kaldırdı.

“Biliyor musun kardeşim, ablan pekiyi aldı!” Onun sevinci, Yüce’ye de geçmişti. Neşeyle ellerini çırpıp ablasını öpmeye baş-

ladı. Sabahki öfke ve gözyaşları unutulmuştu.

Kardeş sevgisi hiçbir sevgiye benzemez, derler. Ece ile Yüce birbirlerini öyle çok seviyorlar ki! Geçen gün,

Yüce ekmek kabuğu kemiriyormuş. Birden ağzındaki lokma boğazına takılmış. Soluk alamıyormuş. Yüzü mosmor olmuş. Ece bunu görünce, “Yetişin, kardeşim ölüyor!” diye bir bağırış bağırdı! Bu çılgılığı duyar duymaz oraya koştum. Annesi parmağını soktu. Yüce’nin boğazındaki lokmayı çıkardı. Ece de bu sırada hüngür hüngür ağlıyor. Bunu gören Yüce, “Abba abba!” diyerek koşup Ece’nin boynuna sarıldı. O da ablasıyla birlikte ağlamaya başlamasın mı! Anneleri ne yaptıysa iki kardeşin ağlamasını durduramadı.

Araya girdim. Çocukları dizlerime oturttum.

“Susun bakalım. Olan oldu. Yüce tehlikeden kurtuldu. Ağlayacak ne var?” diye çıkıştım. Yüce ne yapsa beğenirsiniz? Ablasını azarladım diye bana kızmasın mı! -Hııı!- diyerek el kaldırmaya kalkışmasın mı!

Bunu gören Ece gülmeye başladı. “Kardeşim ölecek sandım. Öyle korktum ki!..” Sonra onu sevgiyle kucakladı. Yüce de ona sarıldı. Öpüşerek kucağımdan indiler.

İki kardeş birbirlerini gerçekten çok seviyor. Ama Yüce, Ece’nin çalışmasını engellemeye başladı. Bunu isteyerek yapmıyor. Ablasıyla oynamak hoşuna gidiyor. Ece de Yüce’yle oynamaya doyamıyor. Ödevlerini Yüce gelmeden bitiriyor. Ama bu yeterli

değil. Okumayı yeni söktü. Çok çok kitap okuması gerek. Bunu yapmazsa okumayı ilerletemez. Ece bunu biliyor. Ama son günlerde okuma işini savsaklıyor. İki kardeş öyle eğleniyorlar ki, neşeli sesleri bizim evden duyuluyor.

Sonunda olan oldu. Ece yeni sınavdan zayıf aldı. Çalışmadan pekiyi alınır mı? İşte böyle zayıf alınır. Kendisi bu duruma pek üzüldü. Kâğıdını bana gösterdi. Baştan aşağıya yanlış dolu. Doğrusu ben de üzüldüm. Ece okumayı söktü. Kurdeleyi taktı. Sınavlardan üst üste pekiyi aldı. Sonra çalışmayı bıraktı. Zayıf notu annesine duyurmak istemedi. Onun üzüleceğini biliyor. Ama ben notu saklamasını doğru bulmadım.